

Elmet Puhm

Mul oli lapsepõlves väga äge sõber, kes elas lastekodus ja keda nägin ainult suvel, kui ta oma vanaema juurde saadeti. Tõenäoliselt seepärast ei ole ma kunagi mõelnud asendushooldusel kasvanud lastest teisiti kui sünniperes sirgunutest. Ja võib-olla just sõbralt kuulnud lood viisid mind 22 aastat tagasi asendushoolduse valdkonda, kus tegutsen tänaseni.

Nende aastate jooksul olen toetanud nii asendushooldusel viibivaid lapsi, noori, kui häid inimesi, kes on võtnud südameasjaks need lapsed suureks kasvatada. Üsna pikk praktiline kogemus asendushoolduses on viinud mind veendumiseni, et vanemaid, nii bioloogilisi kui kasuvanemaid ei aita lapsele spetsialisti poolt pandud järjekordne diagnoos või teooria, mis selgitab lapse käitumise põhjust. Vanemad sh. kasuvanemad soovivad rohkem arutelusid, mõtteid ja praktilisi võtteid, kuidas keerulistes olukordades lastega toime tulla. Just seepärast olen viimased 6 aastat tegutsenud ka positiivse vanemlusprogrammi „Imelised Aastad“ koolitajana. Haridusest lähtuvalt olen töötanud nii asenduskodus, koolis ja isegi lasteaias. Lisaks vanematele, kasuvanematele ja perevanematele olen koolitanud omaavalitsuste lastekaitsetöötajaid, mistõttu usun teadvat ka asendushoolduse juriidilisi nüansse. Lapsevanema kogemus ulatub mul aastasse 1994.